

[Ole Bjørn Kraft.]

FN udtale min glæde over den højtærede udenrigsministers udtalelse om den interesse, der er blevet vist vort arbejde for de underudviklede lande. Det blev jo tilrettelagt under den tidligere regering, men har i visse kredse herhjemme ikke mødt den anerkendelse, som jeg er glad over vi har fået i De Forenede Nationer. Jeg tror, at måske specielt det ærede medlem fru Else Zeuthen med interesse vil se, at hendes under valgkampen ofte udtalte skepsis overfor min indstilling på disse punkter altså ikke har haft nogen rod i virkeligheden.

Jeg skal derefter vende mig til to spørgsmål, som udenrigsministeren ikke omtalte, formentlig fordi han er af den opfattelse, at regeringen tidligere har tilkendegivet sin mening, men som jeg føler det som en nødvendighed at give en vurdering af. Det drejer sig — som man vel kan tænke sig — om stationeringen af fly fra vore forbundsfæller på danske flyvepladser og om danske troppestyrker ved Kielerkanalen.

Jeg føler denne nødvendighed, fordi der er et meget stort ansvar forbundet med de afgørelser, som her træffes, et ansvar, som pålægger os alle at overveje disse spørgsmål meget nøje og ikke at være upåvirkelige, hverken af argumenter eller af den politiske udvikling. Jeg tror også, at regeringen føler dette ansvar, og finder en bekræftelse derpå i udtalelser fremsat både af den højtærede statsminister og af den højtærede udenrigsminister, der ikke udelukker en ændring i det standpunkt, man for øjeblikket indtager med hensyn til forandringen af flyvepladserne fra hovedflyvepladser til hjælpeflyvepladser.

Det centrale i spørgsmålet er ganske enkelt dette: Er det danske flyvevåben, således som det tænkes udbygget, tilstrækkeligt til at give landet den fornødne luftdækning såvel til sikring af vor mobilisering som til beskyttelse af vore vitale områder i tilfælde af et angreb? Det er et spørgsmål af helt afgørende betydning. Det kan i virkeligheden blive bestemmende for, om de styrker, som vi med meget, meget store ofre — både pengemæssigt og med hensyn til de krav, der stilles til ungdommen ved indførelse af 18 måneders tjenestetid — opbygger, kan blive bragt til den udførelse, der er påtænkt, og dernæst om vi har

tilvejebragt de fornødne forudsætninger for, at den hjælp, som er planlagt, og som vi ikke kan undvære, kan komme os til undsætning i rette tid og i tilstrækkeligt omfang. Forenklet kan det siges på den måde, at vor mulighed for at give en angriber et andet svar end det, vi gav den 9. april 1940, i høj grad vil være påvirket af, hvorledes vi løser spørgsmålet om den fornødne flyverdækning som et led i vort samlede forsvar.

Det vil være urealistisk at skjule, at beslutningen om nedskæringen af flyvepladserne — sålænge denne tilstand består og ingen anden løsning af dækningsproblemet foreligger — vil betyde en svækkelse af Danmarks forsvarsmuligheder ved et krigsudbrud. Regeringen har givet sin motive-ring for sin handling, og det er ikke min hensigt at optage en nærmere diskussion herom ved denne lejlighed, jeg vil blot gøre det klart, at det er mit partis standpunkt, at denne sag stadig kræver vor opmærksomhed og overvejelse. Det er for os ikke afgørende, om luftdækningen af dansk område sker på den ene måde eller den anden, det afgørende er, at opgaven løses, og at den løses på en sådan måde, at den mødes med tillid af vore forbundsfæller og gør det muligt for dem at planlægge deres hjælpeaktioner således, at de kan komme til fuld udfoldelse — og gøre det i rette tid.

Jeg nærer ikke nogen tvivl — og regeringen gør det heller ikke — om, at vore forbundsfæller tillægger forsvaret af Vesteuropas nordlige flanke, Danmark og Norge, en stigende betydning for forsvaret af hele området og er rede til at gøre den fornødne indsats. Hvis vi forstår helhedssynspunktet i det vesteuropæiske forsvar, må vi også føle det som en forpligtelse at bidrage til, at dette helhedssynspunkt kan blive virkeliggjort for vort vedkommende.

Blandt vore forbundsfæller har man en helt anden indstilling overfor dette spørgsmål om forbundsfællers anbringelse af fly på de hjemlige flyvepladser end den, der har bestemt vort hidtidige standpunkt. Jeg kan blot henvise til den beslutning, det britiske arbejderparti fornylig tog med hensyn til stationeringen af amerikanske flyverstyrker i England, og endnu stærkere indtryk vil det måske gøre, at Holland, et lille land, hvis stilling på mange måder minder om